

— Не тръбва мене да дарявате, азъ ви не спасихъ, а той, — каза Катя, като сочеше братчето си. — Азъ ви излъгахъ, той откъсна гъбата.

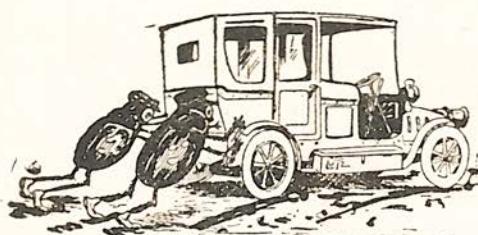
— Азъ видяхъ това? — каза съ усмивка царкината. — Но азъ давамъ тебъ този подаръкъ. Ти си достойна за него, защото бъше готова да пострадашъ, за да спасишъ братчето си, когато то треперъше отъ страхъ пръдъ змията. Но бжди спокойна, азъ ще наградя и него... Ето, момченце, вземи това, — каза царкината, като подаваше на Вася едно парченце змийска кожа.

Но като видѣ, че той приемаше съ недоумѣние подаръка, тя прибави:

— Запази моя подаръкъ, макаръ сега той и да не ти е потръбенъ. Ти си още малъкъ, за да го оцѣнишъ сега. Но скрий го! Той ще те направи храбъръ и безстрашенъ, та ти самъ да защищашъ слабитѣ и оскърбенитѣ... А и всичко, каквото пожелаешъ, ти ще сполучвашъ, додѣто имашъ моя подаръкъ.

Като каза това, царкината се изгуби отъ очите на дѣцата. А тѣ се впуснаха бѣжишкомъ къмъ дома, стигнаха при баба си и всичко й разказаха...

Прѣвель А. Спасовъ

Единъ автомобилъ
Еднажъ се развалилъ.
Два бръмбара тогазъ
Притекли се завчасъ
И тласкатъ го съсъ сила,
Но дѣ е автомобила?
Дали не е пакъ тамъ?
Вижъ туй и азъ не знамъ.

Х. Л.

СВѢТУЛКА

КНИЖКА VI

ЮНИЙ 1919.

ГОДИНА XIX